

РЕШЕНИЕ

№ 19064

гр. София, 18.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав, в публично заседание на 21.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **1431** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

АССГ е сезиран от Г. И. С. с жалба срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № GRAM-1484001/03.01.2026 г. по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Моли ЗПАМ да бъде отменена.

Ответникът моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира разноски.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваната заповед от 03.01.2026 г. на С. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС, но за не повече от 18 месеца, поради това, че на същата дата отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол, както и на наркотични вещества и техните аналози.

На лицето е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ /л. 8/, подписан от свидетели на нарушението, за това, че на 03.01.2026 г. С. управлява МПС Х. С. и при извършена проверка около в 22:20 ч. отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство Дрегер Алкотет, както и с тест за установяване употребата на наркотични вещества и техните аналози.

Приложен е талон за изследване /л. 12/.

Изготвена е докладна записка от полицаи при СДВР /л. 13/, в която е посочено, че жалбоподателят е управлявал МПС Х. С., на пешеходна пътека не е пропуснал пешеходец и е

говорил по мобилен телефон, а след като е бил спрян за проверка същият е залитнал и е лъхал на алкохол.

Представени са заповеди за компетентност /л. 17 и сл./.

Към жалбата е приложена фактура и фискален бон за монтаж на гума, издаден на 04.01.2026 г. в 12:05 часа.

В съдебно заседание на 21.04.2026 г. по искане на жалбоподателя са разпитани свидетели.

От правна страна съдът намира следното:

На основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП.

С оглед представените заповеди, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената писмена форма.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни анализи, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

От събраните писмени доказателства – АУАН с доказателствена сила съгл. чл. 189, ал. 2 от ЗДвП – безспорно се установява, че С. е управлявал МПС и е отказал да бъде тестван за алкохол и наркотици. АУАН е подписан от С. без възражения.

Показанията на разпитаната пред съда св. Е. С. – съпруга на жалбоподателя, също потвърждава факта, че именно съпругът ѝ е управлявал МПС, когато е бил спрян от полицаи за проверка.

На жалбоподателя е връчен талон за изследване, в който е записано, че същият е отказал проверка с алкотест Дрегер, описано е, че проверката е извършена в 22:20 ч. на 03.01.2026 г., както и че талонът му е връчен в 23:40 часа. В него е записано, че следва да се яви във ВМА от 40 минути от връчването му.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че не бил отказвал да бъде проверен с тест за алкохол на място. Презумптивната доказателствена сила на АУАН, констатиращ този факт, не е оборена, като същият е подписан от С. без възражения, т.е. съгласил се е с описаната в него фактическа обстановка и по този начин с подписа си е признал неизгодни за себе си факти. Докладната записка, че лицето, установено впоследствие като Г. И. С., е лъхало на алкохол, поради което са извикани полицаи за тестване на водача, но същият е отказал, също потвърждава този факт. Свидетелските показания на съпругата, съгл. които полицаите не са изисквали от С. да даде проба за алкохол, съдът преценява съобразно чл. 172 ГПК вр. чл. 144 АПК и предвид липсата на други доказателства, които да подкрепят твърденията ѝ, намира, че показанията ѝ не опровергават доказателствената сила на АУАН и на докладната записка, съставена надлежно от

орган на МВР и като такава съставляваща официален свидетелстващ документ.

Обстоятелството, че С. не е стигнал навреме във ВМА, за да даде кръвна проба, не водят до извод за незаконосъобразност на наложената му ПАМ, предвид факта, че закъснението е по негова вина. Видно от свидетелските показания на двамата доведени от него в съдебно заседание свидетели жалбоподателят е отишъл да даде кръвна проба първоначално в Пирогов, въпреки че в талона за кръвно изследване изрично е посочено, че следва да отиде във ВМА. Обстоятелството дали ВМА е записано със съкращение или с цялото име на лечебното заведение не опорочава талона за изследване, предвид факта, че ВМА е общоизвестна абревиатура, а ако жалбоподателят действително не е знаел какво е ВМА – е могъл да попита органите на МВР.

Дори да се приеме, че жалбоподателят не е могъл да разбере къде следва да даде кръвна проба, съгл. трайната съдебна практика е достатъчен само единият отказ, за да бъде съставена ЗПАМ /така Решение № 12245 от 13.10.2017 г. на ВАС по адм. д. № 9208/2017 г./, а същият по гореизложените съображения безспорно е налице.

При това положение жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена. При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски.

Ответникът претендира разноски, поради което жалбоподателят следва да му заплати сумата от 102,26 евро /200 лева/ юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съгл. която възнаграждението по адм. дела е от 200 до 300 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 13 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. И. С. срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1484001/03.01.2026 г. по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА Г. И. С., ЕГН [ЕГН], да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: